

soudů má zakročiti jako exekuční soud v exekuční věci nezl. Jiřiny K-ové proti Františku R-ovi bytem v L., okres Púchov o 411 Kč s přísl. vzhledem na exekuci vedenou proti dlužníku zabavením a příkázáním k vybrání tomuto příslušejícího nároku na odbytné proti zaopatřovacímu ústavu Vítkovického horního a hutního těžarstva ve Vítkovicích jakožto poddlužníkovi, rozhodl Nejvyšší soud v ten způsob, že ustanovil příslušnost okresního soudu v Moravské Ostravě.

Důvody:

V důsledku čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. platí ve státě Československém utvořeném z tak zvaných historických zemí, patřivších dříve k Rakousku a ze Slovenska a Podkarpatské Rusi dvoji zákonodárství, arcíť nikoli obojí v celé státní oblasti, nýbrž každé ve své části nyní jinak jednotného nedílného státního celku (§ 3 úst. list. ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.). Totéž platí i pro obor exekučního práva, v němž platí pro bývalé historické země exekuční řád ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. a uvoz. zák. z téhož dne čís. 78 ř. zák., kdežto pro Slovensko a Podkarpatskou Rus má platnost zase čl. LX : 1881 se změnami a doplňky dále vyhlášenými. I když zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. (nyní zákon ze dne 8. června 1923, č. 123 sb. z. a n.) v čl. III č. 3 a čl. VII č. 2 písm. i ustanovuje, že tuzemskem ve smyslu civilních řádů soudních jest území Československé republiky, v němž tyto zákony platí, sluší tomu rozuměti jen ve smyslu právě dotčeném. Má-li tedy v tomto případě dlužník svůj obecný soud ve věcech sporných na Slovensku, tedy mimo zdejší právní oblast, přichází pro stanovení příslušného exekučního soudu v úvahu předpis § 18 čís. 3 ex. ř. věta druhá, kde se stanoví, že, nemá-li dlužník svého obecného soudu ve věcech sporných v tuzemsku, t. j. v téže právní oblasti, povolán jest jako exekuční soud zakročiti okresní soud, v jehož obvodě jest bydliště, sídlo nebo pobyt poddlužníka. Dle toho jest tedy okresní soud v Mor. Ostravě tím soudem, který v této věci jako soud exekuční zakročiti má.

Čís. 6210.

Uznal-li muž před poručenským soudem otcovství k nemanželskému dítěti, byl tím právní poměr jeho jakožto nemanželského otce stanoven s absolutním právním účinkem a toto pravoplatné zjištění stavu váže tak dlouho, dokud není odstraněno výrokem soudu, že toto zjištění otcovství jest nesprávné a že nemanželským otcem je někdo jiný. Oprávněným k této žalobě jest pouze nemanželské dítě, nikoliv nemanželská matka a jest mu prokázati, že uznávatel dítě nezplodil neb že uznání a přijetí jeho nestaly se platně.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1926, R I 538/26.)

Nemanželská matka domáhá se na žalovaném Emanuelu G-ovi náhrady nákladu, jež vynaložila na své dítě, tvrdíc, že žalovaný jest otcem dítěte. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, ježto otcovství k dítěti bylo již uznáno jiným mužem. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoc, znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by nehledě ke zrušovacímu důvodu, ji znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávnění. Žalobkyně uplatňuje proti žalovanému nárok z právního základu Šu 1042 obč. zák. tvrdíc o něm, že je otcem jejího nemanželského dítěte Václava W-a, narozeného 21. dubna 1905, ježto přiznal dne 17. února 1914 otcovství a zavázal se též platiti na dítě výživné. Otázka, zda žalovaný je nemanželským otcem Václava W-a a zda měl k němu zákonné povinnosti plynoucí z toho poměru, byla by v tomto sporu arciť otázkou předurčující. Správné je ovšem, že žalovaný zavázal se dne 17. února 1914 platiti výživné pro zmíněného tehdejšího nezletilce až do doby, kdy se tento bude moci samostatně vyživovati. Před poručenským soudem doznal však žalovaný dne 17. února 1914 toliko pohlavní styk s nemanželskou matkou, nikoli též otcovství k jejímu dítěti, což výslovně zdůraznil při svém výslechu před týmž soudem dne 5. prosince 1924, kteréžto okolnosti zjištěny byly bezvadně nižšími soudy. Těmito zjištěno však dále z poručenských spisů, že žalobkyně jako nemanželská matka sama u poručenského soudu označila Ludvíka Sch-a za otce svého dítěte a že tento otcovství své k dítěti v prohlášení svém ze dne 2. prosince 1905 a opětně ve smíru uzavřeném dne 19. prosince 1905 před okresním soudem v přítomnosti matky dítěte, jeho poručníka uznal a pro dítě do sirotčí pokladny složil odbytné 600 K. Toto uznání otcovství Ludvík Sch. nikdy neodvolal. Tímto uznáním otcovství před soudem poručenským byl tento poměr Ludvíka Sch. jakožto otce nemanželského dítěte s absolutním právním účinkem stanoven a toto platné zjištění osobního stavu váže tak dlouho, dokud není odstraněno právně stejně účinným výrokem soudu, že toto zjištění otcovství je nesprávné a že otcem nemanželským je někdo jiný. Zmíněné určení statu osoby (poměru dítěte k nemanželskému otci) může však býti zvráceno jen na žalobu osoby, jež je k ní oprávněna, tedy na žalobu nemanželského dítěte, nikoliv však na žalobu matky nemanželského dítěte a to jen podaří-li se důkaz, že uznatel nezplodil dítě, nebo prokáže-li se, že uznání a přijetí jeho nestaly se platně. Nezbytným předpokladem toho, by žalobkyně s úspěchem založila svůj nárok proti žalovanému na předpisu Šu 1042 obč. zák. je tedy, by soudní zjištění, že Ludvík Sch. je nemanželským otcem Václava W-a, bylo uvedeným způsobem zvráceno. Kdyby byl odvolací soud svému rozhodnutí položil na základ toto právní hledisko, nebyl by nařídil doplnění řízení v tom směru, by proveden byl důkaz o tom, že uznání otcovství Ludvíkem Sch-em nebylo vážné, nýbrž stalo se z návodu žalovaného.